

FLORILE PATRIEI

E-n marginea uliței un arbore bătrîn. Un castan cu frunzele ca niște palme mari și întinse ocrotitor. În fiecare primăvară, se aprind în crengile lui candelabrele vegetale ale florilor albe. Sub castan, se joacă cei mai tineri cetățeni ai patriei: copiii. Castanul e bătrîn, are multe inele în trunchiul său, poate peste o sută. Și, ca un bunic, își ocrotește nepoții care se joacă sub coroana lui bogată, și culeg florile risipite — picuri din ceară ai candelabrelor — și mai tirziu castanele căzute, cu pielea lucioasă ca un obraz cafeniu... Generații întregi s-au perindat jucându-se sub crengile lui. Înainte cu cîteva decenii, copilăria la atît se reducea, la joaca sub castanul din fața casei. În praful ulițelor. Cît erau părinții la cîmp. Cît munceau părinții pămîntul altora, sau o sfoară de pămînt îngustă cît o funie bună să te spînzuri cu ea... Și copiii creșteau la întîmplare, mîncau ce apucau, învățau cînd nu argăteau de mici... Și mamele plîngeau în ascuns soarta copiilor, la fel cu a lor de amară...

Iar astăzi? În ulița castanului, s-a ridicat căminul de copii. În ulițele satului sînt grădinițele permanente sau sezoniere. Cît timp sînt părinții plecați în brigăzile de cîmp, se joacă și învață copiii un abecedar al vieții de toate zilele, chiar înainte de a deschide filele abecedarului școlar. Și poarta grădiniței de lingă castan, e numai prima poartă a primei școli ce li se deschide în față. Copiii vor trece pe sub castanul cu ani mai bătrîn, întorcîndu-se de la ciclul II, apoi de la școala medie. Și, într-o zi, cînd se vor fi aprins și se vor fi stîns lungi șiruri de candelabre vegetale, vor veni în sat ca agronomi, ca medici, ca profesori, așa cum au început să se întoarcă frații lor mai mari... În sat s-au ridicat case noi, ba chiar cîte-o stradă nouă. În sat s-au ridicat dispensare, ba chiar cîte-o policlinică nouă. În sat s-au înălțat școli, cluburi, magazine universale, și în case, în locul lămpii de gaz, s-a aprins lumina electrică.

Sînt douăzeci de ani de la Eliberare. Sînt douăzeci de ani care au schimbat viața patriei, și viața satului. Și castanul bătrîn, care a văzut generații întregi perindîndu-se în suferință, se bucură azi cînd vede satul întinerit, și țara întinerită, și copiii care nu știu nimic din suferințele trecute, și au, la vîrsta lor, ca unică dimensiune, viitorul...

VERONICA PORUMBACU

Zîmbet
Fotografie de T. IOANEȘ

În primăvara lui '62, cînd înflorirea liliacului, cînd toate holdele țării s-au prins în cea mai splendidă horă — încheierea colectivizării — am cunoscut la sesiunea extraordinară a Marii Adunări Naționale un om. Se numește Simion Uscat. E mulgător la gospodăria colectivă din Cilnic, regiunea Hunedoara. Cînd s-a urcat la tribună, ca să-și spună cuvîntul, a vorbit simplu, convingător și emoționant. A vorbit despre felul cum îngrijește el vitele. Intreaga asistență l-a aplaudat îndelung. Într-o pauză a sedinței mi-a spus: „Am obținut producții mari de lapte de la vacile mele. Vreau mai mult. Am o foame grozavă pentru cărțile de știință care pot să mă ajute în această privință”.

M-am întîmplat în această primăvară să fiu oaspete pentru două zile într-un loc unde trăiește cea mai vestită vacă din România: la Bonțida, lingă Cluj. Acolo e Zana, care în lactația de vîrf a dat 57 litri de lapte pe zi. Îngrijitorul acestei bălțate romînești — care e înscrisă la numărul unu în registrul genealogic republican — se numește Augustin Rusu.

E un om în puterea anilor. Cunoștințele dumisale în materie de zootehnie profilează un om modern, care îngrijește vacile nu mînat numai de o veche dragoste pentru vite, ci și de cele mai noi cercetări ale științei. Medici veterinari și ingineri zootehniști mi-au spus că Augustin Rusu a căpătat un bun renume în activitatea sa. Dacă Zana este astăzi o vacă vestită și peste hotare, se datorește în bună măsură celui care a în-

grijit-o, celui care i-a găsit marile secrete ale izvorului de lapte, Augustin Rusu.

Foarte recent am fost prin Dobrogea. La gospodăria colectivă din comuna Cumpăna am întîlnit un tînăr despre care oamenii mai vîrstnici vorbesc cu respect și recunoștință. Tînărul se numește Ritvan Akî. E mulgător. Grupa de vaci pe care o îngrijește e tot mai bogată în lapte. La un recent concurs pe probleme zootehnice, Ritvan Akî a obținut premiul întîi pe raion.

Am amintit doar trei nume de îngrijitori de animale. Exemple s-ar putea da cu zecile, cu sutele. Exemple de înaltă conștiință profesională, la baza căreia stau două atribute de seamă: priceperea și pasiunea.

Rețineți: ieri văcarul era analfabet. Azi e un om de prestigiu care la vechea dragoste pentru vite adaugă, în condițiile satului nostru socialist, cuceririle științei. Pe pieptul multor îngrijitori de animale strălucesc ordine și medalii ale statului nostru. Sînt semne de înaltă prețuire.

Avem o zicală bătrînească: „Cu vitele se scoate sărăcia din casă”. Am modificat vorba din bătrîni și zicem: „Cu vitele sporim averea gospodăriei și ne facem traiul mai bun”.

Numărul celor care lucrează în zootehnie sporește în fiecare sat, în fiecare unitate agricolă socialistă. Și vin spre această muncă oamenii cei mai buni, cu dragoste pentru vite, cu experiență. A fi îngrijitor de animale înseamnă a avea în satul romînesc contemporan o meserie de prestigiu

GEORGE CIUDAN

PRICEPERE și PASIUNE

CARTEA ÎN SATUL NOSTRU

Prietenă noastră, cartea

ca la niște lucruri ascunzind o lume de taine pentru ei vorbeau cu pricepere despre broșurile de specialitate pe care le-au studiat, despre eroii unor romane și povestiri pe care le-au îndrăgit.

Cu alte cuvinte, cartea a devenit și pentru colectivității de la noi prietenă de nedespărțit, ajutor de nădejde în muncă, izvorul multor frumuseți și desfătări artistice. Roadele lecturii sînt prezente pretutindeni. Se văd în conștiința și mentalitatea nouă a oamenilor, în recoltele bogate de pe ogoare, le observi în grija cu care se lucrează la fermele de animale. Iată doar cîteva exemple, întimplări din multe care s-ar putea da și care arată prezența cărții, efectele lecturii.

Am trecut într-o dimineață pe la ferma de vaci și l-am întîlnit pe mulgătorul A. Balint. Am stat de vorbă și el mi-a povestit că aproape toată noaptea a calculat. A scos din buzunarul hainei niște foi pline cu cifre și m-a lămurit că a socotit să vadă dacă vacile pe care le îngrijește nu cumva fi sint datoare, dacă dau lapte în raport cu furajele pe care le primesc.

(Anul trecut producția de lapte pe cap de vacă furajată a fost în gospodăria noastră de 1974 litri; gospodăria are în prezent 238 de vaci cu lapte.) Îmi arată și o carte despre furajarea rațională, diferențiată, a vacilor cu lapte pe care a studiat-o vreme de cîteva săptămîni. Mulgătorul A. Balint are acum 44 de ani, dar înainte de Eliberare n-a citit, „nu i-a trecut carte prin mînă” cum spune el...

Elisabeta Boga e una dintre cele mai bune îngrijitoare de viței. Ea îngrijește vițeii de la vîrsta de 21 de zile pînă ajung la trei luni. Sporul de greutate pe care îl obține zilnic la vițeii variază între 700—800 de grame. Elisabeta Boga este și una din cititoarele fruntașe ale bibliotecii. De cîte ori trec pe la ea observ întotdeauna pe o policioară din grajd cîte o carte sau broșură. Le răsfoiește în pauzele de lucru...

La o recentă ședință de producție Ștefan Lucaci, îngrijitor la vaci, a cerut cuvîntul. Referindu-se la o carte despre asigurarea bazei furajere, pe care a citit-o a spus: „și pe noi, îngrijitorii, ne interesează îndeaproape

munca brigăzilor de cîmp că doar ele ne produc furajele, dar și ele trebuie să cunoască cum lucrăm noi, cei din zootehnie. De altfel, pe toți colectivității trebuie să-i preocupe bunul mers al întregii gospodării, indiferent de sectorul în care lucrează”...

Că cei din zootehnie citesc cu atîta rivnă se datorește, în bună măsură, și brigadierului Szöke Gabor, unul dintre cititorii fruntași din comună și cititor al bibliotecii raionale, un propagandist însuflețit al cărților, așa cum este și brigadierul Gergely Matei, șeful brigăzii I de cîmp.

Cartea, lectura au o influență mare în dezvoltarea conștiinței colectivității, în formarea unei atitudini noi față de muncă și de oameni. Aș vrea să amintesc doar două cazuri. Anul trecut, în timpul secerișului, tînăra Ileana György a avut o atitudine necuviincioasă față de cîțiva colectivități din echipa sa. Cînd am ajuns la cîmp, într-o pauză de prînz, am găsit oamenii adunați. Discutau despre atitudinea ei. Mulți dintre colectivități au vorbit atunci și despre cărți, despre eroii unor romane pe care le-au citit. Au hotărît să se ocupe mai îndeaproape de educația ei, să o ajute să se cultive. Unii i-au recomandat chiar și cărți pentru a învăța și de acolo cum să se comporte.

Cu cîtăva vreme în urmă, colectivista Kovács Gergelyné, s-a adresat consiliului de conducere a gospodăriei. Cereea ca șeful de echipă, care s-a răstit la ea și a jignit-o în timpul muncii, să fie sancționat. Cînd am stat de vorbă cu ea mi-a spus: „am zis nu mai sîntem oamenii de ieri, sîntem colectivități, citim și ne cultivăm și ținem mult la demnitatea noastră”.

Cartea a avut și are un rol mare și în viața mea. Cărțile m-au ajutat să pot conduce o gospodărie mare, să dobîndesc cunoștințele necesare. În cei 12 ani de cînd sînt președintele gospodăriei am avut în cartea ideologică, agrotehnică și în cea beletristică un prieten apropiat și un sfetnic de nădejde.

De cîte ori trec pe la bibliotecă mă gîndesc: biblioteca e unul din ajutoarele mele de seamă, iar cărțile sînt prietenii noastre ale tuturor.

GAL IGNAȚIU
președintele gospodăriei colective
din comuna Sintimbru, raionul
Ciuc

INTERVIU

NOI REALIZĂRI

În anii de democrație populară, în comuna Castranova-Caracal s-a ridicat un frumos cămin cultural, cu o capacitate de 350 locuri, și înzestrat cu aparat de proiecție. De asemenea, în satul Puțuri, care aparține de comuna Castranova, funcționează un cămin cultural cu sală de festivități, bibliotecă și aparat de proiecție.

Tineretului nostru îi sînt deschise drumurile spre școli de diferite grade. Numai în perioada 1955—1963, 96 de copii ai tîrînilor muncitori din Castranova au absolvit școli profesionale și școli medii. Din comună s-au ridicat 94 de muncitori calificați, 12 tehnicieni, 15 învățători și profesori, 6 ingineri, iar în prezent mulți alți tineri studiază la facultăți.

Realizări însemnate au fost obținute în domeniul asistenței sanitare. În comună s-a construit un modern dispensar, dotat cu aparatura necesară, iar de curînd s-a dat în folosință o casă de naștere cu opt camere.

**TOMA
I. DUMITRESCU**
corespondent

ÎNDRUMAREA FORMAȚIILOR ARTISTICE NEPROMOVATE ÎN CONCURS

În regiunea Brașov numeroase formații artistice de amatori au marcat progres atît în ceea ce privește îmbogățirea repertoriului cît și ridicarea nivelului de interpretare. Fapt dovedit, de altfel, și de cel de-al VII-lea Concurs al formațiilor artistice de amatori. Pentru a cunoaște felul cum se muncește cu formațiile nepromovate la diferitele faze ale concursului, ne-am adresat tovarășului TEODOR NICOLAU, directorul Casei regionale de creație.

— Vă rugăm, pentru început, să ne vorbiți despre dezvoltarea mișcării artistice de amatori din regiunea dv.

— De la un an la altul, respectiv de la o etapă la alta a concursului, s-a înregistrat o creștere numerică a formațiilor. Dacă în prima etapă a concursului au participat peste 1 200 de echipe, în cea de-a doua etapă numărul lor a ajuns la peste 1 400. Înseamnă că, în medie, fiecare cămin cultural a concurat cu două sau trei echipe artistice.

Rezultate însemnate s-au obținut și pe linia sporirii numărului artiștilor amatori. Dovedind sînt cei peste 30 000 de artiști amatori din cea de-a doua etapă, față de 25 000 din prima etapă.

Trebuie să menționăm și preocuparea instructorilor și artiștilor amatori pentru ridicarea nivelului de prezentare a spectacolelor. Ca urmare a acestui fapt, multe formații au reușit să promoveze pînă la faza regională.

— Vreți să numiți cîteva dintre ele?

— Da. Voi începe cu corurile din comunele Alămor (Si-

biu, Nocrich și Ighișu Vechi (Agnita), Bunești (Rupea) și Sîmpetru (Brașov). Dintre brigăzile artistice s-au evidențiat cele din Bradu (Sibiu), Veneția de Jos (Făgăraș), Moșna (Medias), iar echipele de dansuri din Ilimbav (Agnita), Dăișoara (Rupea) și Viștea de Jos (Făgăraș) nu s-au mai menținut pe linia suitelor, ci au prezentat spectacole de mai mare amploare.

Alături de echipele cu o oarecare tradiție, au concurat, cu mult succes, formațiile mai noi, care, datorită unei munci susținute de pregătire, au ajuns, pentru prima dată, pînă la faza regională. De exemplu corurile din Gura Riului (Sibiu), Cîrța (Făgăraș), Bara Olt (Sf. Gheorghe), brigada artistică din Daia (Sighișoara) și echipele de dansuri din Blăjel (Medias), Drăguș (Făgăraș) și Mihaj Viteazu (Sighișoara).

— Ce ne puteți spune despre formațiile care n-au ajuns la fazele superioare ale concursului?

— Cunoscînd, din practica anilor trecuți, tendința de a întrerupe activitatea după participarea la diferitele faze

ale concursului, am luat din timp o serie de măsuri pentru activizarea tuturor formațiilor. În acest scop, în perioada martie-aprilie, paralel cu faza raională, s-a desfășurat, în fiecare raion, Festivalul primăverii, sub forma ștafetelor în circuit. Festivalul a mobilizat formațiile care au căzut la fazele comunale, intercomunale, iar mai apoi la fazele raionale.

De la 15 mai, toate formațiile artistice, cu excepția celor care vor concura la faza interregională, se pregătesc pentru Festivalul regional al cîntecului, jocului și portului popular, organizat în cinstea celei de-a XX-a aniversări a Eliberării patriei. Ele sînt îndrumate să-și reînnoiască repertoriul, să-l axeze pe realizările regimului nostru democratic-popular, să popularizeze acțiunile economico-organizatorice a gospodăriilor colective, să recruteze noi artiști amatori și să susțină spectacolele la serbările cîmpenești și duminicile culturale-sportive. Finala festivalului va avea loc în preajma zilei de 23 August.

— Am vrea să ne relatați despre principalele forme de îndrumare metodică a echipelelor nepromovate.

— Consfăturile metodice pe genuri de artă s-au dovedit foarte eficiente. Instructorii,

pe lîngă faptul că au audiat lecții teoretice, au participat și la aplicații susținute de echipe artistice cu o mai bogată experiență. De asemenea, studiourile artistului amator din raioanele Rupea, Sibiu și Sighișoara au cunoscut rezultate bune în munca de îndrumare a tuturor formațiilor, iar cele din Agnita și Sf. Gheorghe doar a unora.

Atenție deosebită am acordat organizării schimburilor de experiență între instructori și formații. Un ajutor prețios l-au constituit spectacolele prezentate de către grupul folcloric care a obținut premiul I la Festivalul internațional de folclor de la Cairo. Spectacolele au fost date în fața întregului activ cultural din regiune, precum și a numeroși instructori ai formațiilor artistice.

Mai trebuie să adăugăm sprijinul specialiștilor și al artiștilor profesioniști care s-au deplasat periodic în comunele și satele regiunii. Între aceștia țîn să evidențiez pe Ion Vasiliu, maestru coregraf al Palatului culturii, pe Ion Luca și Ion Mureșan de la Teatrul muzical, pe compozitorul Gheorghe Șoima și alții, care au luat parte la repetiții și au dat îndrumări pentru ridicarea calității spectacolelor.

M. CHIRCULESCU

MIJLOACE AGITATORICE ÎN SPRIJINUL ÎNTREȚINERII CULTURILOR

OPERATIV SI EFICACE

In aceste zile cind se desfășoară cu intensitate lucrările de întreținere a culturilor, generalizarea experienței înaintate capătă o însemnătate deosebită. Numeroase acțiuni dovedesc o vie preocupare pentru ca activitatea politică și cultural-educativă, axată pe necesitățile campaniei agricole, să fie cât mai bogată în conținut, mai interesantă și mai ales eficientă.

In cele ce urmează, redactorul nostru, CL. MUNTEANU, înfățișează câteva din manifestările eficiente inițiate în satele raionului Brăila.

In mai puțin de o lună de zile caravanele cultural-științifice și-au cîștigat dragostea și prețuirea colectivităților. Dotate cu biblioteci-auto, aparate de cinematograf pe bandă îngustă, magnetofone, microfoane și difuzoare, expoziții, însoțite de activiști de partid și culturali, precum și de personal de specialitate, caravanele cultural-științifice cutreeră satele raionului desfășurînd o activitate pe cît de bogată în conținut pe atît de atractivă.

Inițiativa luată în raionul Brăila merită toată atenția, în primul rînd pentru operativitatea și eficacitatea activității politice și cultural-educative. Au loc aici informări politice, informări despre mersul lucrărilor agricole, generalizarea experienței înaintate în producție, sărbătorirea frunțașilor. Propunîndu-și generalizarea experienței înaintate în producție, colectivele care însoțesc caravanele cultural-științifice s-au gîndit și la forme de prezentare noi și interesante, de strictă actualitate.

„OAMENI, FAPTE ȘI NĂZUINȚE”

Intitulată astfel, acțiunea a avut loc la Osmani. În cadrul manifestărilor a fost prezentat și buletinul nr. 2 al gospodăriei colective „Osmani în compania agricolă de primăvară”. Iată și una din temele manifestării:

— Cum se desfășoară lucrările de întreținere a culturilor. Relatări, după care au urmat cîntece în cîntec frunțașilor, interpretate de soliști vocali.

Colectiviștii din Osmani au obținut în anul trecut de pe 320 hectare o producție de peste 68 vagoane floarea-soarelui. Asta înseamnă o producție medie de 2 130 kg la hectar, iar, în bani, frumoasa sumă de 1 738 080 lei.

Cum s-a ajuns la asemenea rezultate și ce vor face în acest an pentru sporirea producției la această cultură?

La cuvînt, CONSTANTIN MOROIANU secretar al comitetului de partid al gospodăriei.

„In acest an am extins suprafața destinată acestei culturi cu încă 30 de hectare. Învațînd din experiența anului trecut și din recomandările științei, semănatul pe întreaga suprafață (350 hectare) l-am făcut în numai 4 zile. Dar pregătirea terenului și semănatul sînt doar primele lucrări. Plantele au răsărit uniform, prima prașilă s-a dat. Știința și experiența înaintată ne arată că producția la floarea-soarelui ca de altfel și la alte culturi prășitoare depinde în bună măsură de numărul prașilelor, timpul cît se execută, densitatea la hectar și combaterea la timp a dăunătorilor. Ne-am propus ca în cîntecul celei de a XX-a aniversări a eliberării patriei noastre să depășim planul prevăzut la floarea-soarelui cu 400 kg la hectar. Ce vom face în această privință? În primul rînd vom asigura o densitate de 38 000—40 000 plante recoltabile la hectar. Experiența înaintată ne învață că sînt necesare 3 prașile mecanice și 3 manuale și le vom face”.

Autorul ne sugerează un scurt calcul. Ce înseamnă o depășire de 400 kg la hectar? Înseamnă, nici mai mult nici mai puțin, 14 vagoane de floarea-soarelui spor de recoltă. Exemplu e destul de grăitor.

CALCUL PREVENITOR LA CAZASU

25 000 plante recoltabile de porumb la hectar, în loc de 28 000, înseamnă o pierdere de circa 350 kg boabe, adică 280 tone pe întreaga gospodărie sau 40 la sută din fondul de furaje. S-ar putea împăca cineva cu asemenea stare de lucruri? Firește că nu. Atunci atenție la răritul porumbului.

Dar cei din Cazasu cultivă și sfeclă de zahăr. Aici neglijența poate duce la pierderi și mai mari. Și inginerul Ion Mătăsaru face calculul pe loc. Dacă la un hectar se lasă numai 80 000 plante în loc de 100 000, pierderea poate ajunge la 8 000 kg sfeclă la hectar sau 2 500 lei la aceeași suprafață, adică, pe gospodărie, 125 000 lei, ceea ce ar scade ziua muncă cu 1 leu.

SE POT OBTINE 200 000 KG. ROȘII LA HECTAR?

Răspunde DUMITRU R. SIRBU, maistru grădinar la G.A.C. Tichilești.

Ne-am propus să realizăm în acest an numai din legumicultură un venit de 3 milioane și-l vom realiza. Cînd afirm, mă bizui pe experiența anilor trecuți, pe noile cunoștințe însușite și pe hărnicia colectivităților noastre. În anul trecut, de pildă, pe lotul experimental am realizat 160 416 kg roșii la hectar. Cum a fost cu puțință? Iată cum. Potrivit indicațiilor, am făcut arătura la 30-32 centimetri, incorporînd în sol cîte 60 tone de îngrășăminte naturale și 500 kg superfosfat la hectar. Plantatul s-a făcut în prima jumătate a lunii mai, avînd grijă să lăsăm distanța de 80 pe 30 centimetri, ca să avem o densitate medie de 37 500 plante la hectar. Pentru sustinere, am folosit spalieri înalți de peste doi metri, în formă de trepied, pe care s-au întins cîte șapte rînduri de sirmă. Cele șapte prașile, copilul și legatul de tot atîtea ori, udările la timp, stropitul cu zeamă bordeleză de două ori, îngrășatul fazial, de trei ori, cu îngrășăminte organice și chimice ne-au asigurat recolta amintită.

Ce vom face pentru ca să putem ajunge la o producție de 200 000 kg roșii la hectar? În general lucrările pregătitoare au fost aceleași. Metoda spalierilor în formă de trepied însă o vom schimba prin spalieri în linie dreaptă cu orientarea sud-nord, astfel ca plantele să primească lumină cît mai multă. Distanța între spalieri se va mări la 90 centimetri, iar între plante la 30 centimetri. Stropitul îl vom face ori de cîte ori va fi nevoie, iar copilul doar de 2-3 ori.

Expunerea maistrului grădinar Dumitru R. Sirbu a constituit o adevărată lecție pentru care a și fost răsplătit cu ropote de aplauze.

În cadrul manifestărilor artistice care au urmat solistul Mihăilă Corbu a cîntat pentru legumicultori.

LA GROPENI

Generalizarea noului în producție se face în cadrul unui jurnal vorbit. Printre alții, vorbește PAVEL CRISTEA, șeful brigăzii a 3-a, brigadă care în anul trecut a obținut de pe 150 hectare cîte 3 100 kg porumb boabe la hectar. În acest an brigada și-a propus să sporească producția cu 500 kg boabe la hectar. Angajamentul își are semnificația lui și face parte dintr-un șir de măsuri luate de colectivitățile din Gropeni în cîntecul zilei de 23 August. Au urmat expuneri asupra metodelor de muncă înaintate ce vor fi folosite în acest an.

Știți la cît valorează sporurile de producție ce se vor obține în urma generalizării metodelor înaintate în toate sectoarele gospodăriei? La 1 236 460 lei. Cu alte cuvinte, numai din depășirile de producție valoarea zilei muncă va crește cu 4,50 lei.

PREVEDERI ȘI... ÎNCĂ CEVA

E vorba de 95 de hectare. Dacă pe fiecare hectar s-ar obține o producție de 2 500 kg (și e realizabilă, în condiții normale) ar însemna, la întreaga suprafață, peste 23 de vagoane de porumb boabe. Dar în cazul cînd suprafața ar fi atacată masiv de dăunători, în cîteva zile din plantele gingașe n-ar mai rămîne nimic. De aceea, colectivitățile din Baldovinești au fost avertizați din vreme. „Fiți cu băgare de seamă. Controlați zi de zi lanul de porumb. Se prevede atac masiv și rățișoarele nu iartă”.

I-am cunoscut pe Dumitru Petre și pe Ion Cîmpeanu, șefi de echipă. Primul a realizat în anul trecut 5 300 kg porumb boabe la hectar. Al doilea 4 650 kg. Dumitru poartă acum cu mîndrie insigna de frunțaș în producție, primită nu de mult. Titlul de frunțaș însă obligă. Și nu-i vorba numai de el, ci de întreaga echipă și la urma urmei, de toți colectivitățile. Și exemplul frunțașilor se pare că a fost însușit de aproape toți. Pentru că la prașila I au ieșit la lucru în proporție de peste 95 la sută.

Dar iată că ceea ce nu era de dorit s-a întimplat. Plantele plîpînde de pe 95 de hectare au fost atacate de rățișoare. Le-au descoperit într-o dimineață, pe un capăt al tarlalei. Bine mai prinde prevederea. S-a controlat rînd cu rînd. Cum era și firesc, a avut loc mobilizarea tuturor forțelor. „Toată lumea cu ochii pe dăunători”. Și toată lumea a participat. Heclotoxul, pregătit tot ca urmare a prevederii, a intrat în acțiune. De șapte ori la rînd rățișoarele au fost poftite să guste din el. Și dacă era nevoie, colectivitățile dădeau și de o sută de ori sau le prindeau una cîte una și le striveau.

E un fapt care spune mult.

Prășitul mecanic al porumbului, pe ultimele tarlale ale gospodăriei colective din Dragadira, regiunea București

„Am o țară
ca
o floare...”

„Venisem flăcău de pe Crișuri
Cu sufletu-n trei invelișuri:
De jale, de dor, de răscoale
A celor din munți și din vale”...

(M. BENIUC)

Astfel vorbea poetul despre trecutul acestor meleaguri, trecut simbolizat în trei vorbe pline de semnificație: jale, dor și răscoale. Din frământatul masiv al Bihorului și pină-n cimpia cea lină — cele trei riuri pe care dacii le-au botezat Crișuri, străbat un colț de patrie în care istoria s-a scris cu lacrimi, cu singe și zbucium.

Cele „trei invelișuri” — despre care vorbește poetul s-au inecat azi în unda involburată a Crișurilor, iar cîntecele noastre irump cu sensuri și tonalități majore spre zărilor însoțite ale frumoaselor plaiuri bihorene.

Să străbatem împreună cu frații Criș drumurile în care amintirile trecutului de obidă sint șterse de strălucirea marilor înfăptuiri pe aceste meleaguri sub conducerea înțeleaptă a partidului.

Pe frățiorul „Repede” abia îl vezi scăpat de sub culmea Vlădeșii și trece grijuliu pe lângă Valea Iadului — de unde lua pe vremuri cîntul de jale — căci numele acesteia nu se trăgea din sălbăticia abisurilor, ci din vrăjmăgia vremurilor ce aduceau iadul printre oameni. După ce oglindește geometria noului, care și-a pus amprenta pe așezarea minerilor și la Șuncuiuș, sare zburdalnic stîncile de la Vad, se aruncă cu toată puterea în turbinele hidrocentralei de la Aștileu și călărind pe berghele de kilowați se mindrește cu moderna rînduire a cvartalului de locuințe și halelor fabricii „Refractara”, privește mirat peste umăr la proaspătul șantier de la Chistag — unde se ticluiește actul de naștere al întreprinderii de amendamente calcaroase pentru ameliorarea solurilor podzolice, ia parfumul livezilor înflorite, mîngie holdele și grădinile colectivelor, poposește la Tileagd și concurează în strălucire cu luciul mobilelor făurite acolo. După ce saltă din treaptă în treaptă cele șapte diguri pe care turba cea mare i le-a pregătit, scaldă în unda lui fața mereu proaspătă a vechii cetăți orădene, oprindu-se docil sub schelele termocentralei și combinatului de aluminiă.

De sub Curcubăta își trage izvorul dorului pe care-l susură împletit cu doina, frățiorul „Negru” care nici nu iese bine din munte și se și mindrește cu blocurile noului oraș Petru Groza. Acolo mai dăinuie o uliță curbă cu căsuțe vechi cu pereți de pămînt și acoperiș de șindrilă — care stă ca o bunică zbîrcită și încovoiată — lingă droaia de adolescenți ce s-a rînduit ordonat — ca într-o vastă coloană de gimnastică, aliniată în străzi drepte și largi, alei ce respiră prin rooduri vesele de flori multicolore străjuite de siluetele zvelte ale ploilor foșnitori. Paketa cromatică vegetală încălzește sobrietatea monocronă a betonului și aduce nota de pitoresc liniilor grave ale peisajului industrial.

În poarta Beiușului și mai jos — pâlmașii vremilor apuse îl întimpină din pragul vieții lor noi. Viitorul le suride acum, cînd duduitul tractoarelor și freamătul combinei înghină ritmul trepidant al sperului muncii lor în mereu înnoite victorii. Mai bălan acum — rîul se încovoie pe lângă cochetele pavilioane ale Băilor Tinca și se răspîndește cu dărnicie în canalele de irigație pe care harnicile gospodării colective ale Salontei le-au săpat în calea lui, înzecind cifrele producției. Dacă te abați puțin spre „milionarii Mădărașului” înțelegi că „dorul” purtat

PE CELE TREI CRISURI

de Criș s-a agățat undeva în antenele televizoarelor, că l-a alungat eșapamentul motocicletelor, că l-a înlocuit cu drepturi depline de prioritate sirba cifrelor care sporesc în fiecare an avuția colectivă. În anul trecut, averea obștească a celor 285 gospodării colective din regiune a depășit 700 milioane lei. Gospodăriile de la Sintana, Mădăraș, Șimand, Diosig, Salonta, Borș, Vaida și multe altele au depășit recorduri de producție pe care altădată țărani noștri nici nu îndrăzneau să le viseze. În mijlocul lor sint astăzi peste 800 ingineri agronomi și zootehniști, care-i ajută să deslușească „secretul” recoltelor bogate printr-o sistematică și perseverentă aplicare a celor mai noi cuceriri ale științei.

La Sintana poți admira florile socialismului în „cartierul colectivizatorilor”, iar „strada colectivizatorilor” de la Mădăraș își află multe surate în toate colțurile regiunii. Numai în ultimii trei ani 21 000 de case noi ale colectivizatorilor au înfrumusețat satele noastre.

Pe mezinul „Alb” îl afli cu izvorul aproape de muntele Găina — gazda tradiționalului „tîrg de fete”. Face o vizită vecinilor din preajma Bradului cărora le spală aurul — înălbindu-se și deapănă amintirile răscoalei lui Horia pe sub gorunul de la Tebea. Imediat ce intră în Crișana — respiră împreună cu moșii — aerul tare, dar proaspăt al dimineții unei zile noi — prologul unui poem în care moșul nu mai e „vagabondul cu fluier și cu ciubere”, care străbate țara pentru un boț de mămăligă.

Un popas omagial — lingă vatra părintească a poetului care a cîntat și cîntă Crișurile și aceste plaiuri, la Sebișul lui Beniuc, apoi holdele roditoare ale Inelui îmbrățișează undă rîului, ca apoi să se resfire în ogoarele raionului care-i poartă numele.

După ce am parcurs împreună acest itinerar, al Crișurilor, să mai trecem în revistă cîteva din înfăptuirile socialismului în această regiune a patriei noastre. E interesant de arătat că în 1964 în mai puțin de două luni s-a realizat o producție globală industrială egală cu cea din întreg anul 1938. Saltul din perioada 1950—1963 e impresionant: industria construcției de mașini și cea chimică și-au mărit producția de 16 ori. Uzina de mașini-unelte „Înfrățirea” trimite în numeroase țări produse apreciate. Numai fabrica de produse chimice „Sinteza”, și-a mărit de peste 30 de ori capacitatea de producție din 1950 pînă acum. Cifrele menționează că industria de încălțăminte orădeană produce anual pentru mai mult de trei milioane de oameni. Moderna fabrică de ulei „Interindustrial” dă de nouă ori mai mult decît în 1950, iar fabrica de conserve „Avîntul”, parțial automatizată, și-a sporit produsele de 17 ori în același interval. Limbajul cifrelor e elocvent.

Noul răsare pretutindeni și planurile îndrăznețe prind aripi. Sint aripile care ne poartă spre culmi nebănuite, sint aripile care declanșează țîșnirea săgeților spre cotele cele mai înalte ale graficelor.

În ultimii trei ani aproape 2 500 de familii au intrat în apartamente noi ale blocurilor construite de stat. Grijă față de om se manifestă și prin cele 188 de circumscripții sanitare, prin cele 25 de spitale și 95 case de nașteri care sint deservite de 857 medici și 2 747 cadre medii sanitare.

Vălul neștiinței este alungat de cele aproape 900 de școli cu 150 000 de elevi. O comparație concludentă: actualul număr al profesorilor din cele 25 școli medii și pedagogice — depășește numărul total al elevilor acestor forme de învățămînt din anul școlar 1938—1939.

Cultura devenită, în anii regimului nostru democrat-popular, bun al întregului popor își aduce contribuția la

transformările ce au loc în orașele și satele regimului cultural al țării, numai în anul trecut un milion de spectatori la manifestările lor. În trei decenii puteai să numeri pe degetele unei miini cinematografele din mediul rural, azi ele sînt de 230.

În 1948 au vizionat filme 300 000 de spectatori, în 1963 aproape 8 milioane. Două milioane de cărți citite de colectivități în anul trecut iar 20 000 de copii au intrat în rîndurile formațiilor artistice de tineret făcînd să răsune cîntul și jocul bihorean pe însoțite ale patriei.

Din zeci și sute de sate afluesc nenumărate turete și riuri ale mișcării noastre artistice spre tuosul fluviu al revoluției culturale, al revoluției culturale de partid, pentru ca suvoiu de lumină să arde spre mai bine, spre viitor. Cîntecul țese pe cîntecul versurilor și bardul Crișurilor dezleagă înțelesurile acestora, a minunatelor vremuri pe care le trăim acum:

„...Partidul e deci meșter faur
acestui cîntec. Iar de-l cînt
se vede un ciocan de aur
cu-o seceră de aur stînd”.

EMANOIL ENGI
secretar al Comitetului
pentru cultură și artă —

G. CĂLINESCU

Viața lui Mihai Eminescu este primul prim plan al culturii românești. A scris în limba română pe care a publicat-o G. Călinescu. A apărut în 1932. Mai înainte, prin G. Călinescu publicase două scrieri în franceză, în care sint strînse roadele unor călătorii documentare făcute în arhivele Vaticanului în timpul studiilor universitare. Viața lui Mihai Eminescu a fost tipărită de trei cîntece de Eliberare, iar în primăvara acestui an a apărut într-o nouă ediție, revăzută de G. Călinescu, de Editura pentru literatură în condiții grafice și tehnice.

G. Călinescu este una din personalitățile prim plan ale culturii românești. A scris în toate genurile: poezie, proză, teatru, și istorie literară.

Ca istoric literar, G. Călinescu a întotdeauna un deosebit interes biografic. Întotdeauna impunînd o concepție nouă despre ce este gen de preocupări. Prin biografie, G. Călinescu nu înțelegea o înșirare de date, ci organizarea acestora în așa fel să dea viață principalelor episoade ale vieții unui scriitor, să facă viața personală a scriitorului. „Scopul biografiei — scrie G. Călinescu în 1932 — este viața, nu faptele. Trebuie să scrie biografia celui mai mare poet al nostru, istoricul literar a întreprins în țări ample, adunînd toate știrile despre Mihai Eminescu risipite prin reviste, cărți, arhive, dar nu s-a mulțumit să le așeze una lângă alta — așa cum scrie în postfața ediției de față — și-a propus să scoată din „narațiivă” analiză portretul lui Eminescu”.

Viața poetului genial este urmărită, pas cu pas, de la naștere pînă la sfîrșitul tragic. În primele capitole sint înfățișate moșii, părinții, frații și surorile lui Mihai Eminescu, evocîndu-se locurile copilăriei și studiilor, despre activitatea de bibliotecar și ziarist a marelui poet, raporturile lui cu societatea Junimea, lămurirea capitolului evocă iubirile eminesciene din care s-au născut creații nemuritoare devenite cîntece știute pe dinăuntru de milioane de tineri („Pe lângă plopii făcuți Adesea am trecut...” sau „Vezi, rînduindu-se...”), alte ridicare prin simboluri mari generalizări filozofice, ca de exemplu Luceafărul. Biografia se încheie cu un

Vedere
din
Oradea

Eugen FRUNZĂ

ÎN CADENȚĂ

Tot îmi joacă pe-o sprinceană
tinerețea, oarecum;
țin cadența în coloană,
țin la cîntec și la drum.

Toamnă, toamna mea nebună,
pune-ți salbă și cercei!
În coloană limpezi sună
ca și bronzul anii mei.

Vine vîrsta? Parcă, parcă...
Dar ce focuri ard pe stînci!
Oboseala de mă-ncearcă
țin cadența și pe brînci.

Și-apoi iarna lasă să cadă:
țin cadența în urcuș.
Doar mă scutur de zăpadă
ca oșteanul, nițeluș.

POȘTA REDACȚIILOR

De vorbă
DESPRE POEZIE

OLIMPIU VLADIMIROV, (București). Am primit poeziile dvs. Ne-au interesat îndeosebi *Acuarelă*, *Impliniri* și *Cîntecul pădurilor de stuf*. Aceste piese vădesc nu numai faptul că v-ați însușit ceea ce se numește meșteșugul poetic, nu numai capacitatea de a face sensibile idei care, din totdeauna, au constituit materia poeziei, dar și — iar aceasta este esențial — o sensibilitate poetică, un mod de a reacționa sufletește la anume fenomene naturale și realități sociale, care e specific poetului. Păcat însă, că atmosfera densă pe care reușiți s-o făuriți în fiecare din aceste poezii e rarefiată de o imagine forțată (brazdele „îmbrîncesc în piepturi, cînd respiră, cerul“), de un loc comun („Ca să purtăm, pe umeri, coșuri, fiecare / grele de miresme și culoare!“), de o concretizare prozaică („...cînd la Chișcani vor trece“) sau de o concluzie (ultimele două versuri din „Cîntecul pădurilor de stuf“).

Vă cerem, deci, să fiți mai exigent cu dvs. Însivă (poeziile *Prezență* și *Tinerețe* nu par scrise de autorul *Acuarelă*, al *Implinirilor* și al *Cîntecului pădurilor de stuf*). Mențineți legătura cu noi.

DUMITRU GRIGORAȘ, (Iași). Din poeziile trimise în ultimul timp am reținut *Zori în deltă* pe care o publicăm în acest număr.

ION IANCU, (Pitești). În pofida unor neajunsuri, pe care cu un efort sporit, le-ați fi putut depăși, în *Destăinuire*, reușiți să creați o atmosferă adecvată, să deplîngeți cu accente proprii și convingător „tinerețea pierdută“ datorită vitregiei condițiilor sociale de atunci, să vă deplîngeți tinerețea ca „o umbră îngustă“. În *Partidului* însă, unde nu porniți de la o experiență personală și vă rezumați doar să „poetizați“ generalități de toți știute, rezultatele nu sînt satisfăcătoare. Concluzia se impune de la sine. Mai trimiteți.

NICOLAE C. MARIN, (Turnu-Severin). Chiar dacă nu e întru totul nouă, imaginea din prima strofă a poeziei *Seceriș*, e frumoasă: „Matrozii cîmpului vislesc în larg / Pe marea pîrguită aurie / Și fluturîndu-și steagul la catarg / Combine strîng, prinos de bogăție“. E, din nefericire, tot ce am putut reține din producțiile pe care ni le-ați trimis. Căci ceea ce urmează acestei strofe, n-are nici o legătură cu catrenul citat de noi și, am spune, nici chiar cu poezia. A vorbi despre „...uimirea aurie / din glia ce zvîcnește de avînturi“ e impropriu, fără sens. Ideea de mustire comunică ideea de viață, de aceea e pleonastică expresia „mustire veșnic vie“. Pleonasmul nu e admis nici în vorbirea curentă, cu atît mai puțin în poezie. Cit despre celelalte două încercări poetice, trebuie să vă spunem că în *Boabe de grîu* vă mulțumiți să parodiați fără nici o finalitate versul popular, iar din *Schimbar* n-am putut, cu toată bunăvoința, reține decît cîteva inadvertențe, improprietați și expresii lipsite de sens. Acestea bunăoară: „Pulberi și sulii pornesc la asalt / Lumina izbește pomadă“. Se poate spune: sulile pornesc la asalt, dar nu se poate afirma același lucru despre pulbere. Cum poate fi asociată o acțiune violentă (izbește) de pomadă e un lucru pe care — mărturisim — nu-l putem înțelege. Poezia e, în pofida unor

opinii destul de răspîndite, o muncă plină de răspundere și presupune din partea celor care o practică seriozitate, eforturi susținute și studiu. Dacă o veți considera ca atare, veți face cu siguranță progrese.

CONSTANTIN BALTA, (București). Sinteți încă foarte departe de ceea ce ne-am obișnuit a înțelege prin poezie. Uneori confunđați poezia cu o anecdotă moralizatoare redactată în versuri (*Educație*). E aceasta o eroare fundamentală. Rezultatele nu sînt mulțumitoare nici atunci cînd, îndepărtîndu-vă de această concepție despre poezie, încercați să scrieți poeme lirice, fiindcă expresiile improprie, imaginile lipsite de orice logică abundă în versurile dvs. Dacă, într-adevăr cîntecul poate fi comparat cu o spadă, e lipsit de orice sens să spui că o astfel de spadă taie „timpul vechi“. E un singur exemplu din multele pe care le-am putea da.

Avem impresia că îndeaproape îndrumat, și depunînd eforturi susținute, ați putea obține unele realizări în specia, de largă popularitate de altfel, a cronicii rimate. V-am îndemnat, de aceea, să vă adresați *Urzicii*, revista care cultivă astfel de producții și unde, neîndoios, veți primi ajutorul necesar.

ION ȘTEFAN, (Alexandria). Poezia nu e chiar un amuzament, cum se pare, că o considerați. Ea cere pe lîngă aplicație, studiu atent și continuu, eforturi susținute. Toți poeții vorbesc despre „chinurile creației“, despre munca eroică pe care o presupune aflarea cuvîntului care să exprime adevărul. Dacă ați fi înțeles aceasta, înainte de a încerca să forțați porțile gloriei poetice, ați fi depus eforturi să vă însușiți normele ortografice obligatorii pentru toată obștea romînească și cu atît mai mult pentru un aspirant la poezie.

VASILE GRĂJDAN, (Trușești-Suceava), **VASILE TUREA**, (Coțușca-Suceava), **AUREL TOADER**, (Medgidia), **NICOLAE BADIȚA**, (Dobrun-Oltena). Deocamdată nu.

EUGEN LUCA

Viața lui
MIHAI EMINESCU

care descrie ultima etapă a zbuciumatei existențe a lui Eminescu, etapa „agoniei morale“, terminată cu moartea atît de tristă într-un spital.

Ar fi greu și chiar cu neputință de spus care capitole ale cărții sînt cele mai atrăgătoare. Cartea ne cucerește de la primele fraze și o citim pînă la ultima filă cu pasiune. Totul ne încîntă: și erudiția cercetătorului, și puterea de judecată a criticului, și măiestria expunerii, a organizării materialului, și stilul. La apariția primei ediții a *Vieții lui Mihai Eminescu* (care avea să fie urmată curînd de cele cinci volume despre Opera lui M. Eminescu), marele critic G. Ibrăileanu scria, în revista *Adevărul* literar și artistic:

„Am recitit cartea d-lui Călinescu îndată ce a apărut și încă nu mă pot despărți de ea. O țin lîngă mine, recitesc unele capitole întregi pentru faptele relatate, pentru modul în care autorul le povestește, pentru imaginea ce și-a făcut-o d. Călinescu despre poet, pentru frumusețea limbii și a stilului — și-mi spune mereu: există (...). Cartea d-lui Călinescu îți îmbogățește cunoștințele despre Eminescu, îți dă o imagine completă și plăcerea de a încerca să o rețușezi te încîntă ca o operă de artă, fiindcă în limitele ei este o operă de creație, și în sfîrșit are calitatea eminentă de a te face să gîndești.

Este, după umila mea părere, monumentul cel mai impunător ce s-a ridicat pînă astăzi lui Eminescu“.

Caracterizarea lui Ibrăileanu fixează meritele fundamentale ale *Vieții* lui Mihai Eminescu și îndeosebi calitățile ei artistice. *Viața* lui Mihai Eminescu este opera unui om de știință excepțional dublat de un mare prozator. Rigoarea științifică e însoțită permanent de talentul scriitorului, de puterea acestuia de a crea viața. Citim biografia ca un roman. În fiecare pagină, îl vedem parcă pe Eminescu viu în fața noastră. Fără să-l idealizeze, fără să ascundă micile și marile mizerii de care a fost bîntuită viața poetului, biograful întocmește un portret luminos, astral, încît, ajunși la ultima filă, ni se pare că înaintea noastră stă însuși Luceaful. Încheind istorisirea propriuzisă a existenței eminesciene, G. Călinescu adaugă cărții sale un mic capitol, *Masca* lui Eminescu, în care, sintetizînd cele spuse în paginile precedente, ne dă o superbă caracte-

rizare a poetului, privit ca exponent al sufletului poporului român:

„Eminescu a fost, într-un cuvînt, un om înzestrat să exprime sufletul jalnic sau mînios al unei mulțimi în primejdia de a fi strivită de puterile îndîrjite ale lumii vechi, să o învioreze cu vehemență și s-o împingă înainte, arătîndu-i viitorul în chipul unui trecut idilic, și pe care soarta l-a aruncat într-o societatea pîrînd entuziaslă de progres și grăbită de a-și lepăda veșmintele vetuste, dar hotărîtă a nu abandona nimic din privilegiile ei.

Azi însă, cînd poporul romînesc, după o lungă robire dinăuntru și din afară, a luat cunoștință de sine, chipul lunar și amar zîmbitor al poetului își regăsește puterea asupra sufletelor noastre și el ne apare drept cel mai în stare să dea expresie simțurilor moderne și romînești, și cu fluierul său poetic să ducă năzuințele noastre sociale pretutindeni, Peste ape peste munți, Peste codri de pe munți“.

DUMITRU MICU

ZORI
ÎN DELTĂ

*Delta e un cer punctat albastru;
Malurile-i sînt un orizont de stuh,
Satul nostru de pe grindul aspru
Seara, parcă-atîrnă în văzduh.
Valuri se strecoară către mal
Noi visăm furtunile din mare
Cum și-nstrună arcuri de opal
Încărcate cu săgeți de soare.
Stă năvodul ud, visînd la ape,
(Cîte valuri învînserăm noi!)
Peștii albi se prelungesc sub pleoape
Fulgere-n primăvărateci ploii.
Zorii vin din păpurîș vibrînd
Și pe maluri lasă întrebări,
Palmele la visle iar trecînd,
Poartă-n ele-atîtea-mbrățișări.*

DUMITRU GRIGORAȘ

**RĂSPUNS
LA
ÎNTREBĂRILE
CITITORILOR**

SOLUL ȘI ÎNSUȘIRILE LUI

De câte ori se discută despre cultivarea plantelor și în general despre agricultură, nu se poate să nu vină vorba și despre sol.

Solul este stratul afinat de la suprafața Pământului, capabil să întrețină viața plantelor. El nu există însă din totdeauna, ci s-a format treptat, de-a lungul a mii și chiar milioane de ani.

Odinioară suprafața Pământului era lipsită de vegetație și avea înfățișarea stincoasă pe care astăzi o întâlnim numai în regiunile muntoase. Cu timpul, sub acțiunea căldurii și a frigului, a apelor, a vântului, etc., materialul stincos a fost mărunțit și modificat chimic. Acest material mărunțit și modificat chimic, spre deosebire de materialul stincos din care a provenit, este afinat (poros), lasă apa și aerul să pătrundă prin el, poate să rețină apa ca un burete și conține unele substanțe nutritive în forme ce pot fi dizolvate de apă și care deci pot fi folosite de către plante.

Pe acest material au crescut cu timpul plante. An de an resturile plantelor s-au înmagazinat și au fost supuse putrezirii. În urma acestui proces, din resturile organice la fel ca și din bălegar, se eliberează substanțe nutritive folosite de generațiile următoare de plante. În același timp se formează însă și niște substanțe organice mai complicate, de culoare închisă, specifice solului, cunoscute sub denumirea de humus. Astfel, materialul mărunțit și modificat chimic, prin înmagazinarea substanțelor nutritive sub formă de resturi organice și mai ales sub formă de humus, se transformă în sol. Cu cât solul este mai bogat în humus și deci în substanțe nutritive cu atât el este mai fertil.

Înmagazinarea humusului are loc numai în partea superioară a solului, unde de altfel se dezvoltă masa principală a rădăcinilor plantelor. Stratul acesta din partea superioară, cu grosimi cuprinse de cele mai multe ori între 20 și 50 cm. și având o culoare mai închisă, poartă denumirea de orizont A.

Deesubtul lui urmează un al doilea strat, gros de obicei de 50 până la 200

cm., ruginiu mai compact, denumit orizont B. Aci au fost înmagazinate particulele mai fine, spălate din stratul superior de către apa de ploaie care a pătruns prin sol.

Mai în jos se află un al treilea strat cu o culoare gălbui-albicioasă, denumit orizont C. Aci s-a înmagazinat o substanță chimică pe care o conțin în cantități mai mari sau mai mici aproape toate materialele (rocile) pe seama cărora s-a format solul. Această substanță (din care este alcătuită piatra de var) a fost de asemenea spălată din stratele superioare și înmagazinată la acest nivel.

Unele soluri au toate aceste trei orizonturi. La altele însă orizontul B sau C poate lipsi.

Dacă luăm o mină de pământ și-l privim cu atenție, observăm că particulele din care este alcătuit nu sînt toate la fel. Unele sînt mai mari (nisipul), altele mijlocii (praful), iar altele — mici (argila). Dacă solul este alcătuit în deosebi din particule mari, de nisip, se cheamă că este nisipos. El are o textură ușoară. Dacă predomină cele foarte mici, de argilă, este argilos (textură grea). Când particulele de nisip, praf și argilă sînt în cantități oarecum egale, solul are textura mijlocie (lutoasă).

Textura are o deosebită importanță. Solurile ușoare, nisipoase, lasă lesne apa să pătrundă în adîncime, nu o rețin; se lucrează ușor; se încălzesc și se răcesc repede; sînt în general sărace, puțin fertile. Sînt bune pentru cartofi, secară, pepeni, viță de vie etc. Solurile grele, argiloase, lasă anevoie apa să pătrundă prin ele. Când sînt prea umede se lipesc de unelte. Cele mai bune soluri din punct de vedere al texturii sînt solurile mijlocii, lutoase.

Particulele de sol sînt de obicei legate unele de altele, mai multe la un loc, formînd glomerule de mărimea unui bob de mazăre. Un astfel de sol se cheamă că are structură. Solurile cu structură măzărată asigură condiții bune pentru creșterea plantelor, iar cele fără structură mai puțin bune.

În cazul solurilor fără structură, particulele de sol lasă între ele o re-

țea de pori mici (capilare) prin care numai o parte din apa de ploaie poate pătrunde și numai pe o adîncime mică. În timpul ploii și imediat după aceea, în sol există apă dar nu și aer (porii fiind ocupați de apă) așa că plantele suferă din cauza lipsei de aer. După ploaie, apa se evaporă repede, plantele suferă datorită lipsei de apă.

Solurile cu structură măzărată au pori mici (capilari) în interiorul glomerulelor și mari (recapilari) între acestea. În asemenea soluri, apa de ploaie pătrunde în porii mari și de aci în cei mici. După umplerea porilor mici, prisosul de apă se scurge în adîncime prin porii mari. Solurile cu structură pierd mai greu apa prin evaporare așa că plantele rezistă mai mult la secetă.

În țara noastră cele mai fertile soluri se găsesc în regiunile de câmpie. Aceste soluri poartă denumirea de cernoziomuri sau soluri negre. Cernoziomurile deși sînt bogate în substanțe nutritive și în humus, în unii ani, din cauza secetei nu dau recolte pe măsura bogăției lor.

Alte soluri tot așa de fertile ca și cele dinainte sînt cernoziomurile levigate (spălate). Ele sînt bogate în substanțe nutritive. Pentru obținerea de

recolte sporite ele au totuși nevoie de îngrășăminte (organice și minerale).

Destul de fertile sînt și solurile brun-roșcate de pădure situate în regiuni mai ploioase decît cernoziomurile levigate. În regiunile de dealuri există solurile brune de pădure tipice și podzolite precum și soluri podzolice.

Pe teritoriul țării noastre în afara solurilor amintite se mai întîlnesc și altele cum ar fi sărăturile, lăcoviștile, solurile de luncă, nisipurile și nisipurile slab solificate etc.

Obținerea de recolte mari, este condiționată, după cum se știe de calitatea solului, de buna lui folosire, de îmbunătățirea lui continuă. Toate acestea sînt posibile în condițiile agriculturii socialiste. Pe întinderile mari de pământ ale gospodăriilor de stat și colective poate fi folosită tehnica înaintată, pot fi aplicate cuceririle științelor agricole în scopul îmbunătățirii neîncetate a solului și măririi producției.

Toate acestea atrag după sine creșterea belșugului de produse, ridicarea nivelului de trai, bunăstarea celor ce muncesc.

Ing. PUIU D. ȘTEFAN
Candidat în științe agricole

Magazin științific

Cauciucul sintetic rominesc

Fără cauciu, ramuri întregi ale industriei nu s-ar fi născut sau ar fi rămas într-un stadiu înapoiat. Cu toate acestea, pe vremuri, capitaliștii și moșierii, care exploatau bogățiile țării, nu s-au interesat ca și la noi în țară să existe o dezvoltată industrie a cauciucului. Anvelopele, articolele tehnice pe bază de cauciu, erau aduse din străinătate și vindute în țară cu prețuri de speculă.

După Eliberare, dezvoltarea unui puternic sector al construcției de mașini pentru sectorul agricol, fabricarea autocamionelor românești au pus problema producerii unor mari cantități de anvelope de toate tipurile. Acest lucru s-a înfăptuit. Astăzi, alături de industria de mase plastice, fire și fibre sintetice, industria de cauciuc sintetic este un vâstar mai tînăr al industriei chimice.

La Combinatul de cauciuc sintetic și produse petrochimice de la Onești tehnica modernă e înfăptuită pretutindeni. Reactoare în pat fluidizat, reactoare adiabatic, autoclave de polimerizare la rece, rezervoare sferice și alte sute de utilaje, mărturii vii ale tehnicii noi sînt supravegheate automat, iar procesele tehnologice sînt dirijate prin simple apăsări pe butoane la tablourile de comandă.

Iată în câteva cuvinte cum ia naștere noul produs al industriei noastre chimice, „Carom” 30 R, cum se numește cauciucul sintetic rominesc. Materia primă sosește de la rafinăria de petrol vecină prin conducte. Aceasta trece prin 22 de secții. Fiecare din ele poate fi conside-

rată o adevărată uzină. Combinațiile chimice, procesele de separare și purificare se petrec pe un lung parcurs, ascunse de vederea ochiului, dar urmărite și dirijate automat de la tablourile de comandă și control. Abia la capătul fluxului tehnologic, în secția denumită E 2, cauciucul sintetic poate fi văzut. După ce trece prin instalația de maturizare, acesta se observă sub forma unor fulgi buretoși. Urmează operațiile de spălare și uscare, după care particulele de cauciuc uscat călătoresc pe benzi transportoare pînă la presa hidrolică de balotare.

Combinatul realizează azi, pe lângă cauciuc sintetic, de șase ori mai multă acetona decît s-a produs în anul 1962 în întreaga țară și de trei ori mai mult fenol. Aceste produse sînt indispensabile în domeniul fabricării maselor plastice, fibrelor sintetice, în industria de medicamente, la fabricarea solvenților, a lacurilor și vopselelor.

Iată dar, cum prin condițiile create de partidul și guvernul nostru și prin iscusința chimiștilor, a proiectanților și constructorilor, marea bogăție a patriei noastre, petrolul, devine o nepuizabilă sursă de produse care contribuie la înflorirea economiei naționale, la îmbunătățirea continuă a condițiilor de viață ale oamenilor muncii.

S. SIGARTĂU

Prospecțiuni de petrol cu ajutorul bacteriilor

În Polonia, cercetările întreprinse de Institutul de petrol din Cracovia au demonstrat că anumite specii de bacterii a-

naerobe (care trăiesc fără aer) pot servi la detectarea zăcămintelor de petrol sau gaze.

Aceste bacterii care se înmulțesc atunci cînd mediul este lipsit de oxigen și saturat de hidrocarburi, sînt introduse în găuri de sonde de mică adîncime săpate special și lăsate să rămînă o perioadă de timp la o adîncime de 1 m. Dacă în regiunea explorată se găsesc zăcămintele de petrol sau gaze, bacteriile se înmulțesc; în caz contrar, ele pier.

Aluminiu extrem de rezistent

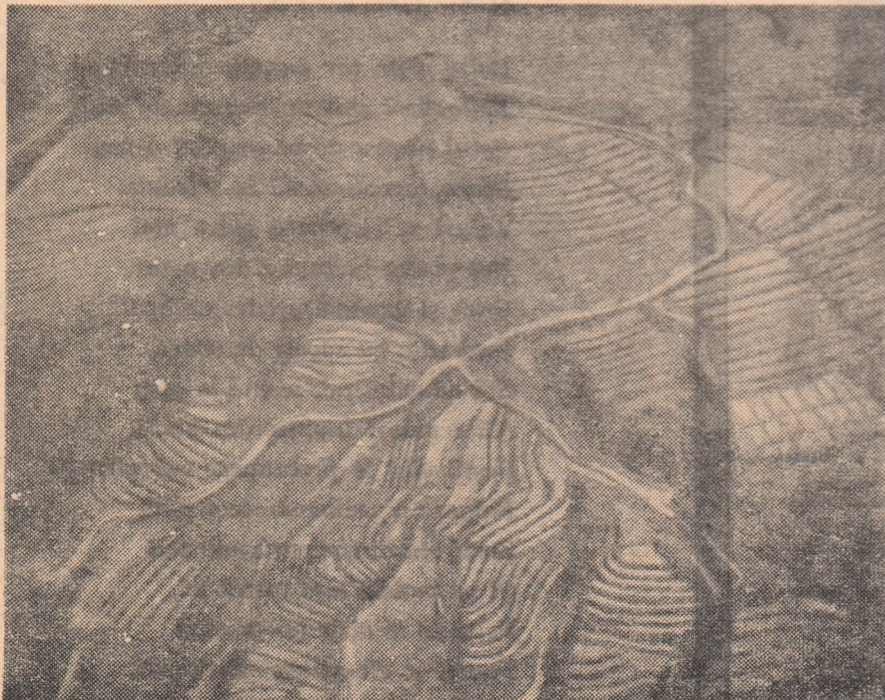
La Institutul pentru industria metalurgică din R. P. Ungară s-a elaborat un aliaj din aluminiu, a cărui rezistență nu este inferioară celei a oțelului. Pentru aliere se utilizează zincul, magneziul și titanul.

Acest aliaj, după cum se presupune, va fi folosit în construcții.

Oglindă care nu se aburește

O oglindă incasabilă și care nu se poate aburi va fi fabricată de o firmă engleză. Se prevede că noua invenție va fi foarte utilă avioanelor și în laboratoare.

Oglinda constă dintr-o foiță subțire din material plastic, cu o grosime mai mică de o miime de milimetru, pe care se pulverizează un strat și mai subțire de aluminiu, într-un spațiu cu aer rarefiat. Această foiță este întinsă pe o ramă din material plastic sau placaj, cu marginile ușor ridicate, în așa fel încît ea să fie la o distanță de 1—1½ mm de locul pe care este așezată.

Terasări pentru pomi și vii pe dealurile din apropierea Călimăneștiului. Vedere din avion

Însemnări de călătorie

JAPONIA

țara vișinilor în floare

Străbătînd cu trenul sau cu mașina drumurile Japoniei, vezi numai dealuri și munți nu prea înalți, acoperiți cu iarbă sau cu păduri dese de brazi și pini. La poalele lor se întind mici parcele de orez sau plantații de ceai. În anumite regiuni sînt livezi cu pomi fructiferi sau livezi cu arbuști de duzi ale căror frunze se folosesc pentru hrana viermilor de mătase. Suprafețele însămînțate cu grâu și orz sînt parcă de jucărie, atît sînt de mici. Regiuni compacte de șes aproape că nu există. Dintr-o suprafață de circa 370 000 km pătrați cit cuprinde Japonia, numai 13,9 la sută este propriu-zis teren agricol. Pentru a se amenaja ogoarele, pe dealuri și la poalele munților s-au făcut terase care seamănă cu niște scări uriașe. Terasele se fac prin dizlocarea pămîntului de pe o anumită lungime de pantă și transportarea lui pînă la marginea terasei, obținîndu-se astfel, pe o anumită lungime a dealului, o suprafață plană.

Pe suprafețele ce nu permit amenajarea teraselor, sînt plantate grădini de portocali, mandarine, lămii, piersici și sînt amenajate sere legumicole.

Dimensiunile reduse ale fermelor japoneze fac imposibilă utilizarea tractoarelor și a altor mașini agricole mari. Se folosesc însă pe scară întinsă motocultivatorele. Acestea sînt niște tractoare cu două roți și coarne ca la plug. La acestea roțile de fier se pot înlocui cu altele de cauciuc și astfel sînt folosite la transporturi. Cu motocultivatorele sînt antrenate și un fel de mașini de treierat orez. În acest fel se fac toate muncile agricole, pe diferite terenuri și în diferite anotimpuri.

O altă ocupație a țărănimii japoneze este sericicultura. În acest scop, pe anumite suprafețe, sînt plantați arbuști, în genul viței de vie, care au crenguțe lungi de 2-3 m. Frunzele sînt mari și mereu fragede, o hrană valoroasă pentru viermii de mătase ce se cresc în general în trei recolte pe an.

Viața țărănimii japoneze nu e ușoară. De dimineața pînă seara și în toate anotimpurile, ogoarele mici, cocoțate pe dealuri, cer o trudă fără odihnă. Dar nici așa ele nu pot asigura venitul necesar traiului. Familiile de țărani japonezi nu-și pot baza existența numai pe agricultură. Ei instalează acasă cîteva războaie de țesut, pe care se fac niște rogojini specifice denumite „tatami” sau se ocupă cu producția obiectelor din ceramică, jucării etc. Cel mai adesea însă capii familiei lasă femeile și copiii să se ocupe cu gospodăria, iar ei stau luni întregi departe de casă, în

căutare de lucru prin orașe. Statisticile arată că anual 1 milion de țărani lucrează temporar în alte ramuri decît agricultura, în special în muncile necalificate, cel mai prost plătite. Ei sînt cazați în barăci insalubre, neigienice și pentru care plătesc o chirie mare. Cei mai mulți dintre cei ce se întorc acasă după luni de pribegie nu numai că n-au reușit să agonisească ceva pentru familia rămasă acasă, dar devin o povară, fiindcă traiul dus în asemenea condiții le șubrezește sănătatea.

În toate întreprinderile pe care le-am vizitat am fost primiți cu căldură și ni s-au arătat diferite tipuri de mașini.

Hărnicia poporului japonez se manifestă pretutindeni în producție. Ei lucrează cu mult talent la acele produse care cer precizie. Din păcate, însă, muncitorii japonezi au multe motive să fie nemulțumiți. În primăvara aceasta, o dată cu înflorirea vișinilor, au izbucnit, cu o mare forță, grevele, manifestațiile de masă care au antrenat sute de mii de muncitori. Oamenii muncii japonezi arată în revendicările lor că dezvoltarea economiei țării nu se răsfrînge asupra situației lor materiale. Producția de oțel a Japoniei a crescut de la 27,5 milioane tone în 1962, la 31,4 în 1963, reușind aproape să egaleze pe cea a Germaniei occidentale. În același timp însă — după aprecierea sindicatelor — salariul real al muncitorilor japonezi în perioada de după război este de 2—3 ori mai mic decît în Anglia și R.F.G.

Pădurile Japoniei, ocupînd două treimi din suprafața totală a țării, reprezintă o mare frumusețe și în același timp principala resursă naturală. Casele, în special la țară, sînt construite în întregime din lemn. Ele sînt mici, lipite unele de altele, avînd curți mici, din cauza lipsei de pămînt.

În casele japoneze se păstrează o curățenie exemplară. Pe jos se așterne rogojina numită „tatami”. Chiar și în localuri oamenii se descalță ca să nu murdărească rogojinile.

Am fost profund impresionat de ospitalitatea care ni s-a arătat peste tot și ne-am putut da și mai bine seama că relațiile comerciale, pe bază de egalitate și avantaje reciproce, pot apropia foarte mult popoarele.

Ing. VICTOR TAȘCAU

Notă

MAI RĂU CA MANA

Renunțările vinuri italiene Castel del Monte, una din podobeale provinciei Bari, sînt amenințate cu dispariția. Ce s-a întîmplat? A dat mana în vii, ori cine știe ce altă calamitate a lovit podgoriile? Nu, lucrurile stau altfel.

După cum relatează presa italiană, Ministerul Apărării al acestei țări a hotărît de curînd să construiască un nou poligon militar, cel mai mare din țară, pe o suprafață de 16 000 hectare! Așa cum afirmă ministerul respectiv, poligonul cu pricina vizează niște terenuri în prezent necultivate, acoperite cu bolovani, cu excepția unor fișii înguste de pămînt arabil, proprietate particulară.

În realitate, așa cum s-a arătat la un recent miting de protest al țărănilor, aceste „mici fișii” alcătuiesc nici mai mult nici mai puțin decît 16 000 hectare de teren arabil.

Revista „Vie nuove” precizează că 60 la sută din cele 16 000 hectare ce urmează a fi rechiziționate formează o zonă unde Comitetul de reformă a efectuat o considerabilă reorganizare. Aici s-au stabilit numeroase familii de țărani care au primit pămînt în urma reformei. După ce au făcut investiții și au muncit din greu, oamenii se văd amenințați să fie izgoșiți de pe loturile lor.

Transformînd într-un deșert o importantă regiune agricolă. Ministerul Apărării condamnă la distrugere suprafețe întinse de vii și de plantații de mășini. De unde se vede că aceste măsuri sînt pentru vii mai rău decît o mană...

I. BLOCK

În Italia au avut loc în ultima vreme mari acțiuni ale maselor muncitoare din mediul rural sub semnul luptei pentru reforma agrară, pentru îmbunătățirea condițiilor de muncă și de viață. În clișeu: o imagine de la o manifestație de masă a țărănilor, dijmășilor și muncitorilor agricoli din împrejurimile orașului Benevento. La această acțiune au luat parte — în semn de solidaritate — și oameni ai muncii din întreprinderile locale.

În satele
Americii Latine

SUB IMPERIUL LIPSURILOR

Fie că trăiește în țări mici ca Uruguayul sau în țări mari ca Brazilia, țărani latino-americani se zbat în ghearele lipsurilor și ale sărăciei. Cauza mizeriei e constituie menținerea unor puterice rămășițe feudale în agricultură, la care se adaugă apăsarea jugului imperialist. În Uruguay, 3 005 mari moșieri (4 la sută din totalul gospodăriilor) ocupă 56 la sută din întreaga suprafață agricolă; în Ecuador, 241 latifundiași au în posesie 1 600 000 ha, suprafață egală cu cea care revine unui număr de 329 000 gospodării mici și mijlocii; 75 la sută din suprafața arabilă a Perului se află în mâinile a 2 000 de mari moșieri; în Guatemala, 22 moșieri dețin peste 200 000 ha, în timp ce 259 000 gospodării țărănești posedă 327 000 ha teren arabil. Marii moșieri din Argentina, în număr de 13 002, stăpînesc uriașă suprafață de 120 000 000 ha, ceea ce reprezintă mai mult de jumătate din suprafața agricolă din această mare țară latino-americană.

Alături de marii moșieri, monopoliștii străine, printre care „United Fruit”, „Astral”, „Guayacanes”, „Grupo Aleman” etc. au acaparat însemnate suprafețe de terenuri, dintre cele mai fertile, atît în America Latină cît și în cea Centrală. „United Fruit” a acaparat 165 000 ha în Honduras, în Costa Rica mai mult de 500 000 ha, în Ecuador circa 150 000 ha, în Guatemala peste 300 000 ha, iar în Nicaragua aproximativ 40 la sută din suprafața ei arabilă. De asemenea, compania nord-americană „Cerro de Pasco” a răpit țărănilor din Peru (în departamentele Junin și Pasco) suprafața de 600 000 ha. Astfel, peste 30 000 de țărani indieni din Peru au fost deposedați de loturile lor de pămînt pe care le stăpîneau din timpuri străvechi. Țăranii indieni din Peru, ca și cei din Ecuador, Brazilia, duc o viață deosebit de grea. Moșierul dă indianului în folosință temporară un mic petec de pămînt, obligîndu-l ca pe lingă dijmă să mai muncească și 4 zile pe săptămînă pe moșia lui. Soția și fiicele indianului sînt obligate să lucreze gratuit o lună pe an ca slujnice în casa moșierului, unde cunosc tot felul de umilinte. Țăranii indieni sînt supuși chiar pedepselor corporale; se citează cazuri cînd moșierul i-a însemnat cu fierul roșu, ca pe vite.

Semnificativ pentru viața țărănimii din America Latină și Centrală este și situația din Argentina. Și aici pe lingă marii moșieri, companiile imperialiste au acaparat imense suprafețe de teren. Compania engleză „Forestal”, bunăoară, posedă peste 1 000 000 ha. Existența uriașelor latifundii, a dijmei și arenzii, a nemiloasei exploatare pe care o exercită marii moșieri și companiile imperialiste, a creat pentru oamenii muncii din agricultura Argentinei o situație grea. În satele argentine trăiesc aproximativ 1 000 000 de muncitori agricoli, nemaivorbind de cei nevoiți să ia pămînt în dijmă sau arendă. Dacă avem în vedere că Argentina numără 20 500 000 de locuitori, că țărani reprezintă 42 la sută din totalul populației țării și că 72 la sută din numărul gospodăriilor țărănești nu au pămînt propriu, reiese limpede de ce, de mulți ani, majoritatea covârșitoare a populației țărănești din această țară cere cu insistență să se infăptuiască reforma agrară. Același lucru se poate spune și despre țărani brazilieni, despre cei din Chile, Columbia, Venezuela.

Reforma agrară se dovedește o necesitate vitală pentru întreaga țărănire muncitoare din această parte a lumii.

RADU SANDU

satiră și umor

Cronică rimată

MUGUR NOU

Din Rași (comună-n Bărăgan)
Ni se vestește c-a ieșit,
În primăvara ăstui an,
Un mugure de toți dorit.

Ce floare poartă-n sinul lui
Acest nou mugur așteptat?
O floare cum o alta nu-i
Și-n lume faima ne-a purtat!

Petale are șapte doar
Iar între ele nu-s la fel.
Le vezi deschise: nenufar!
Cînd se închid, sînt un inel.

Și nici stamine nu găsești
Chiar dac-ai căuta de zor,
În schimb, o minge de zărești,
„Petalele” o poartă-n zbor...

Firește, nu-i greu de ghicit:
Un stol de tinere din sat
De handbal s-au îndrăgostit
Și o echipă au format.

Flăcării aprig o susțin
La meci, dînd fetelor ocol:
— Ah, sufletul de voi ni-i plin
Cînd vă vedem marcînd... un gol!

ȘTEFAN TITA

LA VETERINAR

— Spune „A”!
— Be e...

Desen de M. VAISBORD
(„Krokodil” — U.R.S.S.)

Vegetarianul

„Dragă vere, mă grăbesc să-ți răspund, fiindcă chestiunea care te interesează e foarte importantă. Mă întrebi cum m-am vindecat de ulcer. Cu legume, dragă vere. M-am făcut bine cu legume și zarzavaturi.

Dar să-ți istorisesc mai pe larg. Știi că de felul meu eram cam lenevos. În colectivă căutam numai munci ușoare. Ca să nu mă mai bată nimeni la cap, m-am îmbolnăvit: de ulcer (fără certificat, bineînțeles, că pe la doctor n-aveam ce căuta sănătos tun). Ulcerul ăsta mi-a fost însă de mare folos, fiindcă m-a ajutat să intru gestionar la chioșcul de zarzavaturi pe care l-a deschis gospodăria colectivă în comună. Oricum, e mai ușor să vinzi zarzavaturile, decît să muncești la răsadnițe și pe cîmp. Era tocmai ceea ce trebuia la ulcerul meu: regim vegetarian și muncă ușoară (dar mai ales bănoasă, căci tu știi ce venituri mari aduce legumicultura!).

Și cum îți spun, m-am pus pe tratament: de ici 10 grame mai puțin la cîntar, de colo 20 — vorba ceea: puțin dar des, ca să nu observe cumpărătorii. Să știi totuși că nu abuzam de „tratamentul” ăsta cu cîntarul. Aveam momente cînd eram și cînstit. De pildă, cînd îmi aduceau marfa de la G.A.C. Dacă sacul cu fasole uscată cîntărea în loc de 100 de

chile numai 99 de chile și 900 de grame, făceam scandal:

— Ce-i asta? De ce nu cîntărești cînstit? Vreți să-mi vindeți castreaveți tocmai mie?

— Stai, bre, nu mai face atîta scandal pentru 100 de grame...

— Zău? Ia să-ți fac o socoteală: 100 de grame pe zi ar însemna 35 de bani, adică 10.50 lei pe lună, 126 de lei pe an, 1.260 de lei în zece ani și chiar — să bat în lemn — 12.600 de lei într-o sută de ani. De unde să fac eu rost de banii ăștia? Ce-s eu, milionar? De-asta zic: atenție la cîntar!

Și eram foarte atent cu cumpărătorii: îmi planificasem să nu-i ciupec cu mai mult de 50 de grame la un chil. N-am depășit niciodată această cantitate: n-aș fi putut să-i înșel!

Uneori, din nebagare de seamă, mai incurcam și prețurile. Ce să-i faci, se mai întimplă. Norocul meu era însă că nu le incurcam niciodată în paguba mea. Nu știu cum se broiea că ieșeam totdeauna în câștig. Ba, la un moment dat, am început să încurc și banii: banii gestiunii cu ai mei. E și greu să deosebești o hirtie de o sută care nu-ți aparține cu o hirtie de o sută care e a ta. Seamănă ca două picături de apă. Și așa, mai incurcînd banii, mai incurcînd prețurile, mi-am renovat casa și mi-am cumpărat televizor și motoretă, încît, întrebîndu-mă într-o bună zi președintele ce-mi mai face ulcerul, m-am mirat:

— Care ulcer?

— Ulcerul de care te vîital.

— Ai dreptate, cit p-acj să uit, am dres-o eu.

— Să ai grijă, m-a sfătuit președintele. Ai vrut regim vegetarian, dar și abuzul de legume s-ar putea să-ți dăuneze...

N-am mai avut timp să înțeleg ce vrea să spună cu „abuzul de legume”, că m-am pomenit cu comisia de revizie a G.A.C. și luat din scurt, m-am făcut la față mai ceva ca pătlăgeaua vinată.

Acu' ce să mai întind vorba. M-au lecuit de ulcer pentru totdeauna, scăpîndu-mă și de chioșcul acela în care muream de zăpușeală: locuiesc la răcoare, fiind în convalescență pentru 5 ani de zile, cit mi-au prescris doctorii... în științe juridice. Și fiindcă te interesezi de soarta mea, țin să-ți dau două sfaturi: întii, nu te îmbolnăvi de ulcer ca mine și, al doilea, nu urma tratamentul pe care l-am urmat eu. E contraindicat.

Al tău verișor care îți vrea binele,
N. CINSTITU

Pt. conf.
VALERIU FILIMON

Ne scriu
membrii
cenaclurilor
literare

PREMIERĂ AMÎNATĂ

Broasca, cică, s-a făcut artistă
Cîntăreață mare (chiar notistă!)
Însușire-aleasă pentru care
Își ceru urgent o transferare
Într-o altă baltă de pe șes
Unde stuful îi părea mai des.
La adresa nouă instalată,
Făcea vocalize ziua toată
Pregătînd temeinic, cum se spune,
Repertoriu pentru-o stagiune.
Da-i fu greu a face carieră
Și-o scrînti taman la premieră.
Știți de ce? Că pînă una alta...!
I-au secat colectivității balta!

PIIU VIDA

„MUNCĂ”

GREU

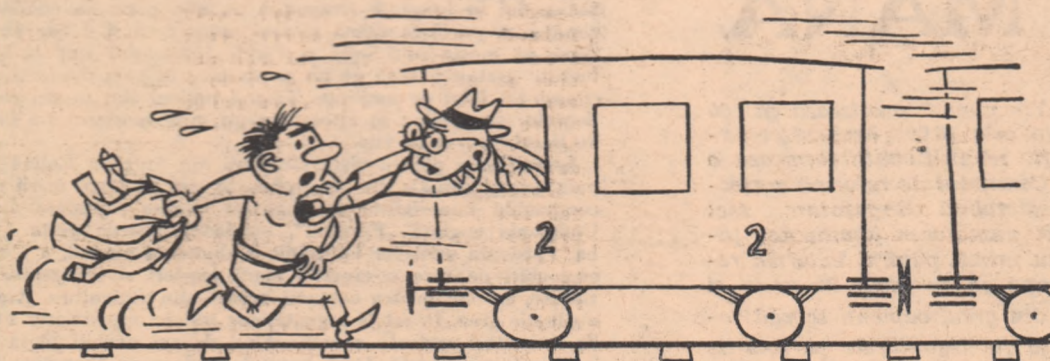
Sînt toți la treabă, va să zică,
La griu, la cucuruz, pe-ogoare.
Doar tu muncești la „Dealu-Mare”
Și-i greu la deal cu cofa mică!

Te-apucă parcă o visare
Ți-e dor de-un joc, de-o vecinică...
Și banul, vai ce greu îți pică
„Muncînd” într-una la pahare.

Iar dimineața te trezești
Și parcă ești, parcă nu ești
Și iar te juri: — Să mă trăznească

De n-oi lăsa această cale,
Mă las de deal și trec la vale...
Dar „Valea” fu... „Călugărească”!

RUSALIN MUREȘANU

„CONSULTAȚIE”: Doctorul: — Oprește-ți puțin respirația!...

Desen de Nic. NICOLAESCU